

Examen de absolvire INM
2017

PROCES VERBAL
privind soluționarea contestațiilor la barem la
Drept civil și Drept procesual civil
Procurori

Întocmit de Comisia de corectare, cu privire la contestațiile formulate de candidați în baza art. 30⁹ alin. (3) din Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, contestații referitoare la baremul stabilit pentru Drept civil și Drept procesual civil - procurori.

Au fost formulate contestații la barem de către 35 candidați, menționați în anexa prezentului proces-verbal.

În unanimitate, Comisia de corectare a hotărât:

Admite contestațiile referitoare la data scadenței, aceasta fiind 16 octombrie 2015, și nu 15 octombrie 2015, data de la care penalitățile vor putea fi acordate în cauză, aceasta fiind 17 octombrie 2015, și nu 15 octombrie 2015, precum și la data împlinirii termenului de prescripție, aceasta fiind 17 octombrie 2018, și nu 15 octombrie 2018.

Modifică baremul în sensul celor arătate, la punctul 4 și 6.

Constatând eroarea materială din barem, în sensul că au fost menționate greșit data scadenței, data de la care penalitățile vor putea fi acordate în cauză, precum și la data împlinirii termenului de prescripție, contestațiile invocate în acest sens sunt întemeiate, motiv pentru care au fost admise, în sensul că **data scadenței este 16 octombrie 2015, și nu 15 octombrie 2015, data de la care penalitățile vor putea fi acordate în cauză este 17 octombrie 2015, și nu 15 octombrie 2015, și data împlinirii termenului de prescripție este 17 octombrie 2018, și nu 15 octombrie 2018.**

Respinge restul contestațiilor, pentru următoarele considerente:

Referitor la Subiectul nr. 1 – Drept civil. Stipulația pentru altul. Noțiune și condiții de valabilitate.

Motivul de contestație privind lipsa din conținutul tematicii aprobate a acestui subiect teoretic este neîntemeiat deoarece el este cuprins în tematica privind susținerea examenului de absolvire INM 2017 – Drept civil – I. Partea generală, 2. Actul juridic civil – efectele actului juridic civil (...) relativitatea.

Motivul de contestație în sensul că enunțul presupune doar enumerarea condițiilor de validitate și nu analiza acestora este neîntemeiat deoarece enunțul subiectului nu se limitează la a cere

enumerarea respectivelor condiții, o astfel de limitare neputând fi presupusă în lipsa unei precizări exprese în acest sens.

Calificarea stipulației pentru altul ca fiind o veritabilă excepție de la principiul relativității se datorează împrejurării că, prin voința părților actului juridic și numai prin voința acestora, actul respectiv creează drepturi subiective pentru o persoană ce nu a participat la încheierea lui, nici personal nici prin reprezentant neexistând consimțământul tacit al terțului. Din acest motiv, stipulația pentru altul a fost calificată ca fiind singura excepție reală sau veritabilă de la principiul relativității efectelor actului juridic. Consimțământul terțului beneficiar nu este o condiție de existență a stipulației pentru altul, ci o condiție de eficacitate a acesteia.

Motivul de contestație referitor la modul în care au fost formulate răspunsurile în barem nu poate fi reținut, punctajul aferent urmând a fi acordat în raport de conținutul răspunsului și nu de forma acestuia.

Motivul de contestație în sensul că beneficiarul nu trebuie obligatoriu individualizat la momentul încheierii contractului ci poate fi individualizat până la momentul în care stipulația își produce efectele ca fiind superfluă este neîntemeiat deoarece dispozițiile art. 1285 din Codul civil precizează expres care va fi soarta stipulației pentru altul dacă nu sunt îndeplinite condițiile referitoare la determinarea persoanei beneficiarului.

Condiția ca stipulația să fie neîndoielnică este o condiție de valabilitate a stipulației pentru altul întrucât presupune faptul că, în însuși contractul încheiat între stipulant și promitent, trebuie să fie prevăzută expres și cert crearea dreptului subiectiv în favoarea terțului beneficiar.

Referitor la Subiectul nr. 2 – Drept procesual civil. Participarea procurorului în procesul civil. Enumerați 5 cazuri în care participarea procurorului în procesul civil este obligatorie conform legii.

Contestația referitoare la reluarea conținutului art. 92 alin. 1 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată întrucât mențiunile textului legal, deși reluate, privesc situații distincte, conform celor arătate în barem, referitoare la situațiile în care procurorul poate porni acțiunea și limitele acestui drept.

La enumerarea cazurilor în care participarea procurorului în procesul civil este obligatorie candidații vor primi, conform baremului, punctajul pentru enumerarea a 5 cazuri în care, potrivit legii în vigoare, participarea procurorului este obligatorie. De asemenea, se impune menționarea temeiului de drept din care rezultă obligativitatea participării procurorului.

O astfel de enumerare este inclusă în tematica pentru susținerea examenului de absolvire INM 2017 – Drept procesual civil – 4. Participanții la procesul civil – Formele participării procurorului în procesul civil.

Referitor la sintagma că instanța de judecată nu este ținută de concluziile procurorului, se constată că procurorul, în cadrul litigiilor civile, prin raportare la instanță, se afla pe poziție de egalitate cu părțile, iar concluziile acestuia vor fi apreciate cu aceeași măsură, în contextul probator. Era necesară această mențiune pentru că reprezintă regula care guvernează participarea procurorului în procesul civil.

Împrejurarea că, la examenul de capacitate din 2013, la elaborarea baremului de corectare pentru subiectul privind participarea procurorului în procesul civil, nu a fost cuprinsă această mențiune nu poate fi reținută ca motiv întemeiat de contestație, dat fiind faptul că, la acel examen, enunțul subiectului era diferit – „Participarea Ministerului Public în procesul civil sub forma pornirii acțiunii civile”. Astfel, enunțul a particularizat expres ipoteza pornirii acțiunii civile, care excludea normele care reglementează situațiile ulterioare, cum ar fi aprecierea de către instanță a concluziilor procurorului.

Împrejurarea că nu a fost punctată în barem menționarea normelor referitoare la introducerea titularului dreptului, nu reprezintă un motiv întemeiat de contestație, întrucât această chestiune ține de

efectele introducerii acțiunii față de titularul dreptului, în raport de introducerea acțiunii civile de către procuror, iar nu de modul în care procurorul participă în procesul civil.

De asemenea, enunțul care se referă strict la participarea procurorului nu presupune analiza altor aspecte, cum ar fi cele referitoare la termenul de apel pentru procuror.

Subiectul nr. 3 – Subiect practic – Drept civil și drept procesual civil.

Contestațiile prin care se solicită o redistribuire a punctajului în raport de importanța excepțiilor sunt neîntemeiate, întrucât stabilirea criteriilor de stabilire a punctajului este atribuția comisiei de elaborare a subiectelor.

Punctul 1. Faptul că baremul menționează faptul că apărarea de fond va fi avută în vedere la analiza temeiniciei acțiunii fără a arăta un punctaj distinct este justificată de împrejurarea că baremul punctează, la primul paragraf al aceluiași răspuns, aceeași afirmație, în sensul că excepția neexecutării contractului este o apărare de fond, punând în discuție temeinicia dreptului pretins.

Pentru a stabili ordinea de soluționare a excepțiilor, trebuie avute în vedere dispozițiile exprese ale art. 248 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care stabilesc că instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură și apoi asupra excepțiilor de fond. Excepția de prematuritate este o excepție de fond care are legătură cu exercitarea dreptului la acțiune și care, prin prisma efectului pe care îl produce, conduce la respingerea acțiunii. În consecință, aceasta nu poate fi prioritară față de excepția lipsei calității de reprezentant, care este o excepție de procedură care trebuie rezolvată înainte de a se trece la soluționarea pe fond a cauzei.

Punctul 2. Este eronată susținerea din contestații în sensul că baremul face confuzie între lipsa calității de reprezentant și lipsa dovezii de reprezentant deoarece, din cuprinsul întâmpinării formulate de pârât rezultă invocarea în mod expres a lipsei calității de reprezentant, și nu a dovezii în acest sens, care, în raport de Decizia pronunțată în recursul în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție 9/2016, nu putea fi făcută.

Punctul 3. Menționarea în cuprinsul baremului a faptului că facturile nesemnate pot face dovada cuprinsului lor cu privire la întinderea creanței răspunde cerinței din enunț referitoare la relevanța probatorie a acestor înscrisuri. Astfel, formularea de la pct. 3 al subiectului 3 în sensul că lipsa acceptării facturilor prin semnătura este indiferentă pentru constatarea actului juridic dintre părți nu contravine art. 273 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia înscrisul sub semnătură privată, recunoscut de cel căruia îi este opus sau, după caz, socotit de lege ca recunoscut, face dovada între părți până la proba contrară. Astfel, răspunsul din barem este cerut prin enunțul privind relevanța probatorie a facturilor în cadrul probei cu înscrisuri, facturile nefiind valorificate pentru dovada contractului, ci pentru dovada întinderii creanței.

Punctul 4. Penalitățile se acordă din momentul scadenței care este la 30 de zile de la momentul comunicării facturii sau de la momentul echivalent al recunoașterii. Astfel, penalitățile se vor acorda după expirarea celor 30 de zile de la data actului de recunoaștere, și nu de la data emiterii facturilor, având în vedere faptul că nu există nicio dovadă a datei comunicării acestor facturi, în raport de prevederile art. 1523 alin. 2 lit. d) și 1535 din Codul civil.

Punctul 5. Motivul de contestație în sensul că plata făcută în timpul procesului ce acoperă creanța din acțiune nu stinge obligația pârâtei pentru că nu acoperă cuantumul penalității până la data plății și că ar fi fost făcută o plată parțială nu poate fi reținut, din enunț nu rezultă o plată parțială, ci, dimpotrivă, se menționează expres că s-a făcut dovada achitării întregii creanțe solicitate prin acțiune, aceasta reprezentând obiectul investiției instanței.

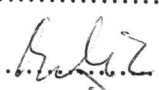
Punctul 6. Întreruperea termenului prescripției presupune dovada existenței unei recunoașteri. În cauză, recunoaștere este dovedită prin actul din 15 septembrie 2015, neexistând nicio dovadă a unei date anterioare la care pârâta să fi recunoscut creanța.

În cauză, termenul de prescripție curge de la data scadenței, 16 octombrie 2015, și nu de la data actului de recunoaștere a întregii creanțe din 15 septembrie 2015. Astfel, la stabilirea momentului începerii curgerii termenului de prescripție trebuie avută în vedere dispoziția contractuală conform căreia serviciile prestate se vor achita în termen de 30 de zile de la primirea facturii, or, în cauză, data certă a primirii facturilor este data recunoașterii.

Data: 27.10.2017

Comisia de corectare

.....

.....

.....